

Πού το πάει ο Ερντογάν;

Που το πάει ο Ερντογάν, αναρωτιούνται πολλοί, όχι μόνο στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και στην Αμερική, αλλά σε όλο τον κόσμο. Ιδιαίτερα, οι τελευταίες διεθνείς «ουδέτερες» κινήσεις του, η πολεμική ρητορική του και η συνεχής απειλή χρήσης βίας και πολέμου, προβληματίζουν σημαντικά εμάς τους Έλληνες, καθώς και όλους τους λοιπούς γείτονες της Τουρκίας.

Πριν από περίπου 100 χρόνια, ο Μουσταφά Κεμάλ, όταν θεμελίωσε την Τουρκική Δημοκρατία, δίδασκε στους Τούρκους: «Μην ανακατεύετε στις εσωτερικές υποθέσεις των γειτόνων σας, βελτιώστε τις σχέσεις σας με αυτούς και με τις αραβικές χώρες, αλλά μην ανακατεύετε στις διαφωνίες μεταξύ τους και μην προσπαθείτε να τους συμβουλευσετε χωρίς να σας ζητηθεί». Ο Κεμάλ, ο οποίος μεσουρανούσε στην Τουρκία επί 18 συναπτά έτη (1918-1936), είχε θέσει ως βασικό του στόχο την σταθεροποίηση του ενιαίου Τουρκικού κράτους, κοντά σε μια Ευρώπη που προσπαθούσε να εδραιώσει την ειρήνη μετά τον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο, δίνοντας βάρος στις μεταρρυθμίσεις του, που είχαν σκοπό να μετατρέψουν την Τουρκία σε σύγχρονη χώρα βασισμένη στα ευρωπαϊκά πρότυπα, χωρίς την επιρροή της θρησκείας στην ζωή της πολιτείας.

Σήμερα ο Ερντογάν, ο ιδιότυπος αυτός «δικτάτορας» των Τούρκων, δεν μπορεί να ζήσει υπό την σκιά του Κεμάλ και επιθυμεί να τον ξεπεράσει σε δόξα και να γίνει ο νέος «Ατατούρκ»! Έτσι, ακολουθεί αντίθετη από εκείνον πορεία σχεδόν σε όλους τους τομείς. Ήδη βέβαια, τον έχει υπερβεί σε χρόνο διακυβέρνησης, αφού κυριαρχεί στην πολιτική σκηνή επί 19 συναπτά έτη, ήτοι από το 2003 όταν έγινε για πρώτη φορά πρωθυπουργός της Τουρκίας.

Η αλήθεια είναι ότι, από το 2003 μέχρι το 2010 ο Ερντογάν είχε ως ένα άξονα της εξωτερικής πολιτικής τα «μηδενικά προβλήματα» με τους γείτονες. Μετά όμως τον Δεκέμβριο του 2010, όταν άρχισε η «πυροδοτούμενη» από τη Δύση «Αραβική άνοιξη», «άνοιξε» και η όρεξη του Ερντογάν, βλέποντας τις εξελίξεις στην Βόρεια Αφρική και στη Μέση Ανατολή να ευνοούν τις κρυφές του παγκόσμιες επιδιώξεις.

Τότε, ο Ερντογάν, βασιζόμενος στο πιστεύω των Τούρκων «Türkiye büyük millet» (=Μεγάλο έθνος η Τουρκία), πυροδότησε το ιδεολογικό του όραμα «Büyük Orta Doğu» (=Μεγάλη Μέση Ανατολή), οδηγώντας την Τουρκία δια πυρός και σιδήρου πίσω στη σουλτανική παράδοση, θέλοντας να αναβιώσει την Οθωμανική αυτοκρατορία και με το όνειρο ο ίδιος να γίνει Χαλίφης!

Στο όραμα αυτό οφείλονται οι επεμβάσεις και η στρατιωτική παρουσία στις γειτονικές χώρες, Συρία, Ιράκ και Λιβύη, το δόγμα «Πέντε πατρίδες ένα έθνος» με στόχο την ένωση όλων των τουρκόφωνων κρατών της π. Σοβιετικής Ένωσης, η τελευταία προσπάθεια εξομάλυνσης των σχέσεων με το Ισραήλ και όλες τις αραβικές χώρες, καθώς και το δόγμα «Γαλάζια Πατρίδα», με στόχο το Αιγαίο και την Ελλάδα.

Ο Ερντογάν ουσιαστικά θέλει να ενώσει (υπό την εξουσία του) όλους τους Μουσουλμάνους του κόσμου, μαζί και τους Άραβες, κάτω από την ονομαζόμενη Umma (=υπερεθνική κοινότητα με κοινή ιστορία), θεωρώντας ότι έτσι θα γίνει πράξη το παγκόσμιο όραμά του.

Σε αυτό το όραμά του στήριζε (και στηρίζει) πολλά στους «Αδερφούς Μουσουλμάνους» σε όλη την ευρύτερη περιοχή. Εάν μάλιστα, τον Ιούλιο του 2013, ο ισλαμιστής πρόεδρος της Αιγύπτου Μοχάμεντ Μόρσι δεν ανατρέπονταν από τον τότε αντιπρόεδρο και αρχηγό των ενόπλων δυνάμεων της χώρας, στρατηγό Αλ Σίσι, σημερινό Πρόεδρο της χώρας, ίσως το όραμα του Ερντογάν να έπαιρνε σάρκα και οστά. Φημολογείται δε, ότι από τότε οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι ορκίστηκαν πίστη σε αυτόν τον «μεγάλο ηγέτη του ισλαμικού κόσμου», όπως τον ονομάζει το επίσημο «πυρηνικό» Πακιστάν των 235 εκατομμυρίων κατοίκων!

Γι αυτό καθόλου τυχαίο δεν είναι το ισλαμικό μήνυμα του Ερντογάν, που συνηθίζει να εκπέμπει κάνοντας ένα χαιρετισμό, όπου υψώνει τα τέσσερα δάχτυλα του δεξιού χεριού, διπλώνοντας τον αντίχειρα στο εσωτερικό της παλάμης. Το ίδιο έκανε και μέσα στην Αγία Σοφία, προκαλώντας τους Χριστιανούς όλου του κόσμου. Είναι ο γνωστός χαιρετισμός «Ραμπιά», των αδελφών μουσουλμάνων και πολλών φανατικών ισλαμιστών! Η «Ραμπιά» έχει προέλευση από την ομώνυμη πλατεία της Αιγύπτου και εκφράζει την αλληλεγγύη στους φημολογούμενους «χιλιάδες που σκοτώθηκαν από τον αιγυπτιακό στρατό», κατά την ανατροπή του καθεστώτος Μόρσι. Ιστορικά, αξίζει να σημειωθεί ότι η πλατεία αυτή πήρε την ονομασία της από τη Ραμπιά, ποιήτρια και εξέχουσα προσωπικότητα του τάγματος των Σούφι, ασκητικής κοινότητας του Ισλάμ, κατά τον 8ο μ.Χ. αιώνα.

Σε όλη αυτή την ισλαμική προέλαση, ο Ερντογάν στηρίζεται κυρίως στην ισχύ των Ενόπλων του Δυνάμεων, στην γεωπολιτική και γεωστρατηγική αξία της Τουρκίας και στην προσωπική του διπλωματική ικανότητα, παίζοντας έξυπνα το παιχνίδι μιας ευφυούς ουδετερότητας, δομώντας παράλληλα τον τουρκικό αναθεωρητισμό, σε συνδυασμό με την ώσμωση κεμαλισμού-ισλαμισμού και προωθώντας την χώρα του στο βήθρο αρχικά της περιφερειακής δύναμης, ως εφιαλτήριο για την αναβίωση της οθωμανικής αυτοκρατορίας με τελικό σκοπό να καταστεί μεγάλη δύναμη στο παγκόσμιο σύστημα ισχύος!

Επιπλέον, εκμεταλλεύεται απόλυτα και την προϊούσα ισλαμοποίηση της ηλίθιας «ουμανιστικής» Ευρώπης, που αποδέχεται τον εποικισμό της από δεκάδες εκατομμυρίων αλλοεθνείς μωαμεθανούς στο θρήσκευμα, αποδεδειγμένα απρόθυμους να ενσωματωθούν στα κοινωνικά πλαίσιά της.

Σαν βασικό σταθμό επίδειξης υπεροχής και πειθούς, ο Ερντογάν επιδιώκει μια «νίκη» μέχρι τον Ιούνιο του 2023 για να γιορτάσει πανηγυρικά τα 100 χρόνια της Τουρκικής Δημοκρατίας και να επανεκλεγεί ως Πρόεδρος της χώρας. Και τη νίκη αυτή διαφαίνεται ότι θέλει να την πετύχει απέναντι στην Ελλάδα, με βάση το δόγμα της Γαλάζιας Πατρίδας, και την ισχυριζόμενη και διεθνώς καταγγελλόμενη «κατοχή και στρατικοποίηση» των ελληνικών νησιών του Αιγαίου από την χώρα μας.

Για όλα αυτά τα μεγαλεπήβολα σχέδια, θεωρεί ότι η ιστορία δεν του παρέχει επαρκή χρόνο και γι αυτό βιάζεται να τα πετύχει ωθώντας τις εξελίξεις με ιδιαίτερα μεγάλη ταχύτητα. Έτσι, η Τουρκία του Ερντογάν ακολουθεί μια ιδιαίτερα ξέφρενη και αλαζονική πορεία και βαδίζει στην κυριολεξία «στην κόψη του ξυραφιού»!

Η άποψη του γράφοντος είναι ότι ο Ερντογάν είναι ένας πολύ καλά εκπαιδευμένος ταχυδακτυλουργός, που παίζει όμως με πάρα πολλές μπάλες, οπότε μοιραία κάποιες από αυτές θα πέσουν κάτω και θα αποχωρήσει από τη σκηνή ντροπιασμένος.

Οψόμεθα...

Νικόλαος Ταμουρίδης
Αντγος (ε.α)-Επίτιμος Α' Υπαρχηγός ΓΕΣ